

Glas Radnika

www.freedomfight.net

Represija u vranjanskoj fabrici "Jumko"

Sve je počelo dolaskom kiparskog preduzeća "Zamber" u Vranje. To preduzeće je preko matične firme "Alena LT" iz Velike Britanije od naše države, a preko Agencije za strana ulaganja i promociju izvoza, dobilo bespovratno šest miliona evra da bi otvorilo novih 3.000

gradi svoju fabriku. Radnici su tada optužili Dinkića da daje šest miliona evra za gradnju nove fabrike, a istovremeno uništava "Jumko".

Oko 700 radnika konfekcije "Jumka" radilo je u "Zamberu" od januara do septembra ove godine posle čega je nove ugovore o stal-

radnih mjesta. Gazda "Zambera" Janus Savas, britanski biznismen kiparskog porijekla, potpisao je 12. septembra 2007. godine ugovor sa generalnim direktorom vranjanske kompanije Miodragom Tasićem. Ugovorom se obavezao da kvotu od predviđenih 3.000 novozaposlenih radnika, za šta je i dobio pare, treba da popuni i sa 700 zaposlenih iz najvećeg pogona "Jumka", koji je "Zamber" zakupio dok ne iz-

nom zaposlenju pristalo da potpiše samo oko dvadeset odsto. Nije baš najjasnije zašto se država odlučila da pogon da u zakup kada nije pokušana privatizacija vranjanskog holdinga. U Agenciji za privatizaciju su tada rekli da je u toku priprema za objavljivanje tendera koji se očekuje u prvoj polovini 2008. godine, ali da još nije definisan broj akcija, iako je država, preko Akcijskog fonda, vlasnik ovog preduze-

ća. Inače, odluka o prodaji tenderom donijeta je još februara 2006. Godine. Na sajtu Agencije nedostupni su bilo kakvi podaci o "Jumku", a postoji sumnja da preduzeće nije privatizovano i zato što menadžment nije u stanju da pripremi dokumentaciju.

Zatim su uslijedili štrajkovi, protesti.... Oko 300 radnika vranjanskog "Jumka" protestovalo je i ispred zgrade Ministarstva privrede u Vlajkovićevoj ulici u Beogradu zahtjevajući od ministra Mlađana Dinkića da se raskine ugovor o zakupu vranjanske konfekcije sa kiparskom firmom "Zamber" i pripremi preduzeće za privatizaciju. Dinkić, koji tada nije ni primio radnike "Jumka", izjavio je nakon završetka protesta da će svi koji tog dana ne potpišu ugovor sa "Zamberom" dobiti otkaz.

Od 525 radnika konfekcije "Jumko" kojima je ponuđen ugovor o prelasku na rad u kompaniju "Zamber", ugovor su u zakonskom roku potpisala 242 radnika. Prema Programu Vlade Srbije o finansijskoj konsolidaciji kompanije i rješavanja viška zaposlenih koji je sačinilo Ministarstvo ekonomije i regionalnog razvoja, oni automatski postaju radnici "Zambera". Ostala 283 radnika koja su stupila u štrajk, prema kazivanju vršioca dužnosti direktora fabrike "Jumko" Miodraga Tasića ostaju bez posla. Mada se takvim činom narušavaju odredbe Zakona o radu jer su radnici konfekcije u legitimnom štrajku Tasić je odgovornost i odluku prebacio na nadležne organe. Međutim, odluka o uručivanju rješenja za raskid radnog odnosa donijeta je 7. novembra na zajedničkoj sednici Upravnog i Nadzornog odbora i predstavnika Skupštine kompanije kao i tri reprezentativna sindikata. Prema riječima zamjenika generalnog direktora "Jumka" Gorana Trajkovića iz kompanije su izašla 283 rješenja koja su upućena na adrese radnika koji su članovi Asocijacije slobodnih i nezavisnih sindikata (ASNS), koji su već tada bili u štrajku, a koji su odbili da pot-

pišu aneks ugovora na osnovu kog ih "Jumko" ustupa konfekciji "Zamber".

Štrajkači su odbili da prime i rješenja i tvrde da su odluka Upravnog odbora i takav postupak rukovodstva "Jumka" nezakoniti. Odavno je sa ovim problemom upoznata i Republička inspekcija rada koja je uzela izjave i od radnika u štrajku i od rukovodstva, ali, za sada, nema povratne informacije.

Tasić je odluku Upravnog odbora objasnio rečenicom: "Radnici koji su odbili potpisivanje aneksa ugovora o upućivanju na rad kod drugog poslodavca u zakonskom roku, stekli su uslov da im se uruči rešenje o otkazu ugovora o radu", a naveo je i da "drugog rešenja nije bilo" koliko god takva odluka bila "bolna za te radnike i za celo Vranje" jer je štrajk grupe radnika "Jumka" zauzimanjem zgrade kompanije "izašao iz zakonskih okvira" kao i da takav štrajk "negativno utiče na proces rada u kompaniji, izaziva revolt 2.000 radnika koji su na poslu, ometa proces privatizacije i odbija eventualne strane partnere".

Tako su postojeće stanje obrazložile glavešine "Jumka" dok radnici u stalnom radnom odnosu, kao i oni u štrajku sa otkazima koji ih čekaju, svakodnevno prolaze kroz torturu, što od strane poslodavca, što od strane privatnog obezbjeđenja – produžene ruke poslodavaca. Okovi represije su njihova svakodnevnica.

Snežana Veličković, predsjednica ASNS-a "Jumka" i granskog sindikata ove centrale, kaže da 400 zaposlenih koji su odbili da pređu u "Zamber" traže da se vrate u svoju fabriku jer kiparski poslodavac eksploatiše radnike, zahtjevajući svakog dana, uključujući vikende i praznike, robovski rad od 12 i više sati uz platu od 100 do 150 evra. Radnici ističu da su i za vrijeme rada u "Jumku" dobijali mizerne plate i da su imali zaradu od 5.000 dinara, ali su isto tako imali bar normalno radno vrijeme i niko nije maltretirao. U "Zamberu" se radi od šest ujutro do pola devet uveče, a mjeseč-

na norma je 240 sati. Primjera radi, jedan radnik sa normom od mjesečnih 230 sati dobija 11.800 dinara. Zdravstveni problemi koji su se javili kod brojnih radnika za samo pola godine rada pod okriljem nove konfekcije nikog od nadležnih ne zabrinjavaju kao ni zdravstveno stanje radnika štrajkača koji su svoju borbu nastavili i štrajkom glađu. Štrajkači "Jumka" su optužili Savasa i da je, umjesto savremene tehnološke linije, uveo iz Rumunije i Bugarske stare mašine na kojima ne mogu da postignu ni deseti dio ranije produktivnosti. Ističu i nehuman odnos kiparskog gazde prema samohranim majkama i ženama. Radnice su trpile maltretiranje svake vrste. Na 45 stepeni, kolika je temperatura u pogonu kada se radi, nisu smjele ni sok da popiju, a kamoli da jedu. Čak ni one kojima je pozlilo jer bi tada uslijedio i razgovor sa šefom i prijetnja otkazom ukoliko

koje taj isti Savras najsurovije eksploatiše? Zašto se zatvara naša konfekcija, a novac se daje za otvaranje druge? Odgovor je stigao u vidu obezbjeđenja direktora "Jumka" koje je brutalno izbacilo dvadeset radnika u štrajku iz prostorija ove fabrike 5. decembra 2007. godine. Šesnaest plaćenika Miodraga Tasića je na najbrutalniji mogući način žene sa devetog sprata vuklo za ruke i noge, nanoseći im povrede po cijelom tijelu, a pored takve neprimjerene i prekomjerne fizičke sile radnici su bili izloženi i verbalnim uvredama. Snežana Veličković tvrdi i da je incident prijavljen policiji, ali su policijske snage odbile da intervenišu, a da je intervenisala Hitna pomoć, mada su ljekari odbili da prave bilo kakve zapisnike o nanijetim povredama. Ovako su prošli radnici koji su već dva mjeseca u legalnom štrajku i koji ne prihvataju da pređu i rade za kompa-

se nešto slično ponovi. Istovremeno radnici se pitaju i ko je omogućio "Zamberu" da, umesto 20.000 evra mjesečno, za zakup "Jumkove" fabrike plaća dvostruko manje, kao i da za zakup njihovih mašina daje po pet, umjesto dogovorenih 15 evra. Savras je od države Srbije dobio šest miliona evra za izgradnju konfekcije koja treba da počne sa radom 1. marta sledeće godine i da zaposli 3.000 radnika. Šta je sa ovim radnicima koji štrajkuju i onima koji rade a

niju "Zamber". Radnici "Jumka" nisu dobili ni tu mizernu platu za mjesec novembar, ali su "izbacivači" uredno plaćeni. Radnici traže ista prava kao što ih imaju zaposleni u duvanskoj industriji i drugim fabrikama u okruženju. Traže da se "Jumko" pripremi za tender i da dobija tenderskim putem svog vlasnika. Traže da rade u svojoj firmi. Traže svoja prava. Traže da žive i rade normalno. Mnogo li je?

Mobing – tortura na poslu

Mobing je specifičan oblik ponašanja na radnom mestu, kojim jedna osoba ili grupa sistematski psihički zlostavlja i ponižava drugu osobu, s ciljem ugrožavanja njenog ugleda, časti, ljudskog dostojanstva i integriteta, sve do odlaska s radnog mesta. Sindrom mobinga upozorava na veliko društveno-psihološko značenje radnog mesta s mogućim negativnim uticajima na psihičko, zdravstveno, socijalno i ekonomsko stanje pojedinca. U osoba izloženih pritisku mobinga pojavljuju se različite psihičke i psihosomatske smetnje.

Mobing je specifično ponašanje kojim na radnom mestu jedna osoba ili grupa sistematski, duže vreme, psihički zlostavlja i ponižava drugu osobu, u nameri da ugrozi njen ugled, čast, ljudsko dostojanstvo i integritet. To zlostavljanje se ponekad ne zaustavlja sve dok zlostavljana osoba ne napusti radno mesto. Mobing se odvija između nadređenih i podređenih, ali najčešće među saradnicima istog nivoa. Zbog nakupljanja negativnih emocija, mobing u izloženih osoba uzrokuje pojavu različitih psihičkih i psihosomatskih smetnji. Izraz mobing potiče od engleskih reči mob što znači ološ, svetina, rulja, odnosno mobbish što znači prostački, grub, vulgaran. Izvedenica mobbing znači "prisilno, vulgarno, manirom ološa, nekoga psihički dokrajčiti, društveno potpuno degradirati, uništiti ga i isključiti iz društvenog života." U literaturi se često susreće i pojam bullying kojim se označava direktna agresija u obliku dosadnog zlostavljanja, bez posebnog motiva. Takvo i slično ponašanje označava se i drugim pojmovima, kao što su psihoteror, psihološki teror, horizontalno nasilje ili samo konflikt (harrassment, whistleblowing). Postoji oko 45 različitih suptilnih aktivnosti koje se prepoznaju u procesu mo-

binga, a u različitim kulturama postoje i karakteristična specifična ponašanja.

Na primer, u radnoj okolini izabrana žrtva mobinga ne može doći do reči, stalno je prekidaju u govoru ili ignorišu kao da ne postoji. Razgovor se naglo prekida u trenutku kada ona ulazi u prostoriju. Žrtva se isključuje iz društvenog života na poslu (npr. "zaboravi" se da se pozove na proslave, zabave, ignoriše se u pauzama). Pojačana je kontrola njene prisutnosti na poslu više ili manje nego što je to uobičajeno u dotičnom okruženju. Žrtva se premešta u ured udaljen od radnih prostora ostalih kolega. Dobija samo besmislene radne obaveze koje su ispod njenog profesionalnog kvalifikacijskog nivoa, zadatke koje ne može rešiti ili stalno dobija nova i nova zaduženja. Uskraćuju joj se važne informacije. Žrtva se stalno izlaže kritici, optužuje se za propuste koji se nisu dogodili, za ono što je napasnik tajno namerno uklonio ili ošteti. Neutemeljeno se obezvređuju rezultati njenog rada. Stalno su prisutne šale na račun govora, držanja, hoda, odevanja, izgleda, privatnog života, nacionalnosti, pola, rase i sl. Šire se neproverene glasine, klevete, pogrde, u pokušaju sramoćenja žrtve uz negativno osvrtnje na celokupni život, rad i privatnost (npr. izmišljene seksualne intrige). Uskraćena joj je mogućnost za opravdanje. Ponekad se koriste sva moguća sredstva omalovažavanja do glasnog izdiranja i kritike, pretnji, pismeno i telefonski, što ponegde pređe u teror telefonskim pozivima. Ponekad se događaju i seksualna i fizička zlostavljanja. Cilj je psihološki potpuno poniziti i uništiti žrtvu. Takvo stanje postaje za žrtvu mučna agonija.

Faze mobinga

U **prvoj fazi** mobinga, kao njegova moguća osnova, pojavljuje se nerešen sukob među saradnicima, a posledica su poremećeni međuljudski odnosi. Izvorni se sukob ubrzo zaboravlja, a zaostale agresivne težnje usmeravaju se prema odabranoj osobi.

U **drugoj fazi** potisnuta agresija eskalira u psihotoror. U vrtlogu spletki, poniženja, pretnji, psihičkog zlostavljanja i mučenja, žrtva gubi svoje profesionalno i ljudsko dostojanstvo. Počinje se osećati, a naposljetku doista i postaje manje vrednim subjektom koji u svojoj radnoj okolini gubi ugled, potporu i pravo glasa. U **trećoj fazi** već obeležena i neprekidno zlostavljana osoba postaje "vreća za udarce", "dežurni krivac" za sve propuste i neuspehe kolektiva. **Četvrta faza** je karakteristična po očajničkoj "borbi za opstanak" žrtve, u koje se tada pojavljuje sindrom izgaranja na poslu, tj. hronični sindrom umora, psihosomatski ili depresivni poremećaji. U **petoj fazi**, uglavnom nakon višegodišnjeg terorisanja, žrtve obolevaju od hroničnih bolesti i poremećaja, napuštaju posao ili posežu za suicidnim izlazom.

Posledice nehumanog mobing ponašanja mogu biti katastrofalne i razorne za samu osobu, njeno zdravlje i porodicu, ali i za društveni sistem. Odražavaju se na svim područjima žrtvinog života. Najčešće posledice mobinga su sindrom hroničnog umora, reaktivna depresivna stanja, reaktivna psihotična stanja paranoidnog tipa, hronični posttraumatski stresni sindrom i samoubistvo kao najtragičnija posledica. Osoba izložena mobingu postaje demotivisana, smanjeno produktivna, izostaje s posla, razvija psihičke i fizičke poremećaje zbog kojih odlazi na bolovanja i u prevremenu penziju. Potrebna psihološka i medicinska pomoć zahteva podmirenje troškova lečenja i rehabilitacije.

Ubrzane društvene promene pojedincu postavljaju velike prilagodbene zahteve. U vrtlogu prilagođavajućeg samoodržanja pojedinac ne samo da pristaje trpeti stres kako bi opstao nego ga i sam proizvodi kako bi osigurao ličnu korist. Mobing je jedan takav oblik usmerene proizvodnje stresa. To je oblik agresivne emocionalne zloupotrebe usmerene na ličnost žrtve koja razara njeno emocionalno okruženje, najpre porodicu, prema modelu razvoja poosttraumatskog stresnog poremećaja. Mobing kao društvena patološka pojava značajno utiče na radnu atmosferu i radni učinak u organizacijama pa se nameće potreba strateškog pristupa u razvoju programa zaštite od mobinga i organizovanje akcija kojima bi se poboljšalo stanje kolektiva. Naime, mobing nije tip sukoba čije rešenje može otvoriti prostor pozitivnim promenama. Naprotiv, on je izraz negativne energije koja proizlazi iz namernog nerešavanja svakodnevnih konflikata i namernog održavanja atmosfere nerazumevanja. Komunikacija u takvoj atmosferi postaje neprijateljska, nemoralna i neetična. U njoj je jedna ili više osoba negativno usmerena na žrtvu kojoj je unapred određena uloga bespomoćnosti i nezaštićenosti.

Povezanost s psihosomatskim bolestima

Istraživanja Mahler i Jonesa potvrdila su pozitivnu i direktnu povezanost psihosomatskih bolesti poput astme i kožne preosetljivosti na hemikalije s izloženošću mobingu na radnom mestu. Prema rezultatima istraživanja E. Koiča i saradnika, pojava hroničnih bolnih sindroma je u uskoj vezi s izloženošću hroničnom posttraumatskom stresnom poremećaju, kako kod obolele osobe, tako i kod njoj najbližih članova porodice. Treba razlikovati obični umor od tzv. sindroma izgaranja na poslu. On je čest u svim profesijama kod osoba koje su svoj rad započele s puno entuzijazma i očekivanja, sa silnom željom da uspeju, pobeđe ili

pomognu drugim ljudima. Izgaranje na poslu obuhvata promene odnosa prema poslu i promenu ponašanja prema klijentima, progresivni gubitak idealizma, energije i smislenosti vlastitog rada što se ne događa u slučajevima običnog umora. Taj je sindrom karakterističan za osobe koje su izložene mobingu.

Prema istraživanjima Leymanna i Gustavssona, rezultat mobinga na radnom mestu u Švedskoj su i neki drugi psihički poremećaji, npr. poremećaj prilagođavanja, hronični posttraumatski stresni poremećaj (20%) i trajne promene ličnosti nakon posttraumatskog stresnog poremećaja te čak 10-20% od ukupnog broja počinjenih samoubistava. Oni ističu veliku važnost uzimanja okupaciono-socijalne anamneze, koja obuhvata hronološki opis traumatskog iskustva kako bi se mogao odrediti mobing kao uzrok smetnji čime se diferencijalno dijagnostički isključuje sumanutni poremećaj, bipolarni poremećaj, poremećaj prilagođavanja ili poremećaj ličnosti

Klinička slika

Kako su posledice prvobitnog stresa, uzrokovanog mobingom, u nastavku procesa fiziološki poremećaji i bolesti koje u pravilu otkriva lekar, simptomi se vrlo često ne dovedu u vezu s psihoterorom na radnom mestu. Time se povećava rizik pogrešnog dijagnostifikovanja što može ugroziti mogućnost profesionalne rehabilitacije i povratka žrtve mobinga na "tržište rada" bez gubitka stečenog statusa. Klinička slika psihičkog poremećaja izazvanog mobingom često odgovara trajnoj promeni ličnosti. Najviše je nalik posttraumatskom stresnom poremećaju s prevagom opsesivno-depresivnog sindroma, a obuhvata neprijateljstvo i nepoverljivost prema okolini, stalni osećaj napetosti, iscrpljenost, demoralisanost zbog stalnog ponižavanja, omalovažavanja, ismevanja i odbačenosti. Karakteristična je kompulzivna fiksacija na neku

drugu, jako željenu sudbinu, koja premašuje granice snošljivosti ljudi u okolini i vodi u izolaciju i osamljenost. Obobile osobe pokazuju preosetljivost na nepravdu i poistovećuju se s patnjom drugih na gotovo kompulzivan način. Depresivnost uključuje osećaj praznine i beznađa, hroničnu nesposobnost i nemoć iskustva uživanja u svakodnevnom životu, gubljenje energije, inicijative, uz stalni rizik zavisnosti od psihotropnih lekova. Žrtva mobinga uglavnom se ne usuđuje da govori o tome šta joj se događa, a da nešto nije u redu može se primetiti po tome što nevoljno odlazi na posao ili uzima bolovanje.

Radno mesto nije ništa manje konfliktno od drugih socijalno strukturiranih situacija.

Teškoće prepoznavanja

Zbog gotovo bezazlenog početka, vrlo sporog i pritajenog razvoja, žrtvama nije lako da spoznaju da se mobing događa baš njima. Ugrožene osobe retko uočavaju početak procesa. Razlozi zbog kojih njihove kolege i nadređeni s njima neprijateljski postupaju jednostavno im nisu jasni. Za zlostavljače je mobing vrsta izduvnog ventila kojim prikrivaju nemoć u jednoj sferi svog života stvarajući oko sebe skupinu u kojoj dokazuju svoju moć i važnost na račun žrtve. Na taj način sebi osiguravaju nadmoćniji položaj ili uklanjaju onoga koji im stoji na putu uspeha. Neretko to čine iz ličnog straha da neće biti cenjeni ili da će sami postati nečija žrtva.

Fizički i seksualni nasrtaji

Posebni oblik mobinga su fizički i seksualni nasrtaji na radnom mestu. Kod nas se o mobingu malo govori pa informisanjem treba uticati na zaposlene da prepoznaju tu pojavu na svom radnom mestu i kako mobing na radnom mestu utiče na pojavu fizičkih i psihičkih poremećaja.

Pitanja koja će vam pomoći da prepoznate mobing

Jeste li tokom Vašeg dosadašnjeg radnog iskustva doživeli:

1. da se šire neproverene glasine, klevete, preporučavaju seksualne intrige ili se na sličan način pokušava osramotiti neko iz radne okoline?
2. da ste optuženi za propuste koji se objektivno nisu dogodili?
3. da se neko ismeva zbog govora, držanja, hoda, odevanja i sl.?
4. da ste ismevani zbog pola, nacionalnosti, porekla, privatnog života i sl.?
5. da ste bili "dežurni krivac", "žrtveni jarac" i sl?
6. da ste stalno izloženi kritici šefova?
7. da ste stalno izloženi kritici kolega?
8. da se rezultati vašeg rada obezvređuju?
9. pretnje ili fizički nasrtaj?
10. seksualno ugrožavanje?
11. Kad biste imali priliku, da li biste promenili radno mesto?
12. Osećate li zamor svojim poslom?
13. Imate li psihičkih problema zbog posla koji radite?
14. Imate li fizičkih problema zbog posla koji radite?
15. Jeste li protekle godine bili na bolovanju zbog problema izazvanih poslom?
16. Možete li bez problema otići na bolovanje?

Nužnost preventivnih mera

Posledice mobinga su velike i pozivaju na akciju delovanjem, upozoravanjem i izveštavanjem o razmerama te društvene patološke pojave. One bi trebalo da budu podsticaj pro-

nalaženju i primeni preventivnih mera koje se mogu sprovesti informisanjem, obrazovanjem, osposobljavanjem i zaštitom osoba koje rade na radnim mestima s povećanim rizikom pojave mobinga.

Mobing u "Ju-Es Stilu"

Pančevo - Jelena Jankov je bez ikakve prethodne najave i objašnjenja od svog poslodavca dobila rešenje o otkazu. Prethodno je vredno radila, nije kasnila na posao, niti napravila bilo kakav disciplinski prekršaj. Pogrešila je kada je svom šefu otkrila da je u drugom stanju.

- Zapanjena sam. Umesto da razgovaramo o mom bolovanju dobila sam otkaz, bez obzira na to što sam radila na neodređeno. Međutim, neće se završiti na tome. Boriću se za svoja prava - kaže Jelena.

Smederevo - Radnica sa tridesetogodišnjim stažom prijavila svog mnogo mlađeg šefa zbog maltretiranja na poslu, a sindikalci u ovoj kompaniji tvrde da to nije jedini slučaj.

Slučaj Vukosave Milosavljević, dugogodišnje radnice 'Ju-Es stila Srbija' u Smederevu, prvi je primer mobinga (maltretiranja na radnom mestu) koji je izašao u javnost. Vukosava je više od tri decenije provela u železari, radeći naporne poslove po smenama, a u poslednje vreme zauzvrat je zaradila šikaniranja i hronični dijabetes. Ona je prijavila svog direktora Slavišu Milića, uz optužbe da je bezobzirno psihički maltretira i vređa, a kada je nedavno prevršio meru, nazvavši je 'babom', žena se naprosto onesvestila, nakon čega je prevezena u bolnicu.

Bahato ponašanje šefova

Šefovi dele radnice na mlade i babe. Koleginica, koja često odsustvuje i čije poslove obavljam bez naknade, nagrađena je višim koeficijentom jer je mlada i lepa, a mene dijabetičara, koja radim po smenama trideset godina, šef naziva babom - tvrdi Vukosava. Njen slučaj prvi je javno obznanjen slučaj mobinga u Smederevu. Nakon "razgovora" sa šefom ta žena je završila u bolnici i još je na bolovanju. Sindikat kome je prijavljen mobing odmah je alarmirao poslodavca, ali odgovor nije stigao.

Predsednik Ujedinjenog granskog sindikata "Nezavisnost" u kompaniji Ju Es Stil Srbija Mileta Gujančić izjavio je danas da je u toj kompaniji "veoma prisutno zlostavljanje dobrih, poštenih i čestitih radnika na radnom mestu". On je kao primer naveo slučaj Vukosave Milosavljević koja je prijavila maltretiranje šefa i dodao da su osim njene, stizale i prijave drugih radnika, telefonom ili u direktnim kontaktima sa rukovodstvom sindikata.

Gujančić je rekao da problem predstavljaju šefovi koji "radnike ponižavaju i zlostavljaju" čak i grupno, a posebno ako se, kako je rekao, "neko posebno po nečemu ističe". On je precizirao da je Milosavljevićeva "mobing" prijavila sekciji žena sindikata Nezavisnost i zatražila zaštitu svojih radnih, socijalnih i ljudskih pra-

va i dodao da je sindikat od rukovodstva kompanije tražio da spreči zlostavljanje radnika na radnom mestu, ali da do sada nije dobio nikakav odgovor.

Netrpeljivost ovog šefa prema ženi koja može da mu bude majka, po svemu sudeći, lične je prirode. Jer, kako tvrde njene kolege, ona je besprekoran radnik.

Sve je, zapravo, počelo kada se Vukosava pobunila jer je samovoljni šef mlađoj kolegici koja radi iste poslove dao viši koeficijent. Vukosava je nagrađenoj kolegici ostavila papirić na stolu sa porukom: 'Srećan ti koeficijent, Ceco', a ova je odmah to prijavila direktoru. Očigledno razjaren, šef je ovoj starijoj ženi uputio niz uvreda, a priča je epilog dobila u ovdašnjem Urgentnom centru. Od tada se njen položaj pogoršao i pala je u nemilost nadređenog, koji je od ovoga napravio 'slučaj' i predao ga unutrašnjoj bezbednosti na istragu.

'Poslao je Bezbednost da me još više zaplaši i da pokaže da je jači. Ovde se žene dele na mlade i babe, a ne na dobre i loše radnike. Plašim se da, pored verbalnog, ne doživim i fizičko nasilje na poslu', stoji, pored ostalog, u pismu koje je Vukosava Milosavljević uputila svom sindikatu u potrazi za zaštitom.

Kako nezvanično saznajemo, ovde ne prođe dan a da neki radnik ne prijavi nadređene zbog psihičkog i verbalnog zlostavljanja, ponižavanja, ucenjivanja... U sindikatu 'Nezavisnost' tvrde da poslodavci u ovoj fabrici prisluškuju službene telefone zaposlenih i da ima slučajeva da nekim sindikalnim vođama nisu sigurni čak ni privatni telefoni, što je svojevrsan primer mobinga. "Ovaj naš razgovor za 'Politiku' sada se snima i narezuje na disk" tvrdi predsednik sindikata 'Nezavisnost' u 'Ju-Es stilu' Mileta Gujančić.

U Sindikatu "Nezavisnost", koji vodi akciju "Stop mobingu", tvrde da je u fabrici na delu strateški mobing. U ovom Sindikatu smatraju

da je strateški mobing i doveo "Ju-Es stil" u Srbiju.

Strateški mobing

- Ovde radnike za isti posao plaćaju 25 puta manje nego u matičnoj fabrici u Pitsburgu - kaže Mileta Gujaničić. A radnici, izmučeni tranzicijom i malim platama, ne pitaju za cenu mobinga, već samo za cifru na listiću, jer mnogi uz enorman prekovremeni rad, na kraju meseca dobijaju doktorske plate.

- Od dolaska Amerikanaca sprovodi se srpski mobing na američki način. Verujemo da imaju obučene timove koji regrutuju srpske menadžere. Amerikanci su mozak, Srbi ruke i noge mobinga. Svakodnevno nekolicina radnika prijavi nadređene zbog šikaniranja, verbalnog mučenja, ponižavanja, ucena. Žrtve su i sindikati jer je jedan od najupečatljivijih primera mobinga prisluškivanje naših službenih telefona. Sumnjamo da nekima prisluškuju i privatne brojeve - tvrdi Mileta Gujaničić, predsednik Sindikata "Nezavisnost" u "Ju-Es stilu".

U ovom sindikatu navode da su najčešće žrtve niskokvalifikovani i poštteni radnici i žene, i da poslodavac ugrožava prava radnika na tajnost ličnih podataka. Radnici su, naime, u upitnicima za dosijea morali da ostave kućne brojeve telefona, bolesti roditelja, čak i

krvnu grupu, što ovde, takođe, smatraju mobingom

"Ovde su ugrožena prava radnika na privatnost. Zamislite, u upitnik za dosije radnika morali smo da upišemo čak i brojeve kućnih telefona, supružnika, krvnu grupu, čak i eventualne bolesti. To je strateški mobing koji se ovde sprovodi na američki način, sistematski i bez posledica po menadžere koji zloupotrebljavaju svoj položaj" navodi Gujaničić.

Ovaj sindikalac naglašava da su to u 99 odsto slučajeva naši ljudi, koje Amerikanci, kako tvrdi, 'dresiraju' za takvo ponašanje, a ovi šikaniraju svoje kolege. Žrtve 'neživljenih' šefova uglavnom su poštteni ljudi koji čute i trpe, zaposleni pred penzijom, mladi koji su tek dobili posao, a naročito žene.

- Ima slučajeve da su poslodavci naterali zaposlene da potpišu da su sami dali otkaz. Vlasnik jedne poznate privatne firme u Pančevu je odbio da radnici isplati jednokratno otpremninu, nego je rekao da će dobiti novac u 12 rata, iako je bila u pitanju mizerna suma. Drugi vlasnik je zatražio od jedne radnice da plati 300 evra za popravku mašine iako je imala platu 100 evra, i pretio joj da će, ako to ne učini, dobiti otkaz - kaže Veselinova.

Seksualnog uzmeniravanja takođe ima

Sindikanci smatraju da u kompaniji ima i primera seksualnog uznemiravanja, ali da se to uglavnom zataška ucenama. Prijavljeno je nekoliko slučajeva seksualnog uznemiravanja. Verovatno ih je više, ali za sada je to još uvek tabu tema. Dešava se da nam dođu žene koje se žale na neki drugi problem, a u razgovoru sa njima naknadno otkrijemo da im, recimo, smeta što im šef često gleda u dekolte, ili da traži od njih da ofarbaju kosu pošto više voli plavuše.

- Mislim da je u sredini u kojoj živimo ukorenjen običaj da se ženama često upućuju lascivni komplimenti i ponude, a da se takvo

ponašanje blagonaklono pravda njihovim slobodnijim ponašanjem i oblačenjem. Šef poslovnice velike kompanije tražio od jedne službenice da stupi sa njim u seksualne odnose i obećao joj, kao nagradu za to, napredovanje. Kada je ona to odbila, premestio ju je na slabije plaćeno radno mesto - dodaje Violeta Veselinov.

- Ako žena odbije šefa koji joj traži seksualne usluge, a kasnije zbog viška radnika dobije ponudu da umesto posla administratora radi kao vozač viljuškara, kako se to zove ako ne mobing - kaže Miroslav Miljković, potpredsednik Sidnikata „Nezavisnost“.

Dobrovoljni mobing

Na drugoj strani, ovde je prisutan i dobrovoljni mobing, kada radnici, u želji da zarade koju 'crkavicu' više, svojom voljom postaju žrtve mobinga, radeći prekovremeno čak

tri i po puta duže nego što zakon predviđa, odnosno, umesto zakonskih 80 sati mesečno, ostaju i po 150 sati preko radnog vremena u jednom mesecu, tvrde sindikalci!

Onaj kome je bitno da nahrani porodicu, ne misli o zdravlju, a neki u strahu od otkaza ne smeju da odbiju prekovremeni rad. Žrtve intenzivnog mobinga obolevaju mentalno i fizički, ima i samoubilačkih pokušaja, pa i smrtnih slučajeva. Gušimo se u mobingu, a ruke su nam vezane jer zakon ne poznaje ovaj fenomen - kaže Stanimir Trailović, predsednik Veća Saveza samostalnih sindikata.

Sindikata 'Nezavisnost', koji inače vodi akciju 'Stop mobingu', zatražio je od poslodavaca objašnjenje i sankcije za šefa-mobera, ali do sada niko nije reagovao, iako po važećem Kodeksu etičkog ponašanja u ovoj kompaniji svaki slučaj šikaniranja radnika mora biti adekvatno kažnjen. Ovaj sindikat poslao

Ju-es Stil zagađuje okolinu

SMEDEREVO - Godišnje se u Dunav kod Smedereva ulije četiri miliona kubika otpadnih voda, a samo u malenu radinačku reku Ralju železara ispusti desetostruko više. Ralja je čestim izlivanjem kontaminirala hiljade hektara oranica i ozbiljno pretilo zdravlju ljudi.

Svake sekunde u Ralju se ulije 1,7 kubnih metara otpadnih voda iz železare "Ju-Es stil". Protok reke iznosi tek 1,55 kubika, pa je ovde reč o nesvakidašnjem slučaju da se reka zapravo uliva u otpadne vode!

Po toni proizvedenog čelika, železara ispusti 20 metara kubnih otpadne vode, što je oko 50 miliona kubika godišnje. U koritu

Ralje, koja je zbog višegodišnjeg taloženja štetnih materija „pocrvenela“ i prekrštena u Crveni kanal, svake godine ulije se deset puta više otpadnih voda nego u Dunav.

Ralja, koja kroz opštinu protiče u dužini od 21 kilometar, tako je postala kolektor otpadnih voda koje ugrožavaju životnu sredinu i ljude. Svakog proleća i jeseni ona plavi na hiljade hektara nekada obradive zemlje koja je sada tek pušta šikara i močvara.

- Ovde sam na 2,5 hektara proizvodio detelinu i kukuruz. Godišnje mi više od polovine roda odnese voda. Sada mi ne ostaje ništa drugo nego da pustim

da se zemlja zaparloži, zaraste u korov, jer je dara veća nego mera - kaže Ivan Milenković jedan od stotine Radinčana kome su poplave uništile oranice.

Poslednje havarijsko zagađenje vodotoka desilo se pre dve godine, ali ovim ljudima neprekidno pretilo opasnost od ekološke katastrofe. U vodi je koncentracija nitrata, amonijaka, deterdženata i fosfata uvek iznad maksimalno dozvoljenih vrednosti, podaci su iz lokalnog ekološkog plana. Korito reke poslednji put čišćeno je pre osam godina, a ovde strahuju da otpadne vode ne stignu do bunara, što bi dovelo do katastrofičnog scenarija.

je pismo i direktoru Slaviši Miliću kojim ga upozorava da direktno vrši mobing i sprovodi zakon jačeg. Ali, ovo je samo jedan od primera kršenja ljudskih prava u kompaniji 'Ju-Es stil', tvrde sindikalci.

U Smederevu ima oko 5.000 radnika koji rade na crno. Dakle, to je najmanje 5.000 žrtava mobinga. Ako je tačna statistika da je svaki četvrti radnik u čeljustima mobera, to znači da u Smederevu ima bar deset hiljada ljudi koje zlostavljaju na radnom mestu. U 2007. godini policiji nije podneta nijedna prijava sa elementima mobinga.

Pomoć advokata

Pozitivno je što raste broj Pančevki koje prijavljuju zlostavljanje na radnom mestu, i što se prijavljivanje više ne svodi samo na okretanje SOS telefona. Sve češće zlostavljane žene dolaze u prostorije Centra za prava žena, i tamo u direktnom kontaktu sa operaterima govore o svojim problemima.

Jelena Jankov je jedna od 150 Pančevki koje su ove godine potražile pomoć okrećući broj SOS telefona 519-900, za žene žrtve nasilja na poslu, koji radi u okviru Centra za prava

žena pri sindikatu, "Nezavisnost". Violeta Veselinov, operater Centra, kaže da su zlostavljanje i seksualno uznemiravanje zaposlenih žena teme o kojima se još uvek malo govori, što najbolje potvrđuje podatak da trećina žena koje su se prijavile nisu htele da otkriju svoj identitet, niti da navedu ime firme u kojoj su bile zlostavljane.

Veselinov dodaje da se najviše žena žalilo zbog otkaza koje su dobile kada su poslodavci otkrili da su ostale u drugom stanju. Zatim slede žalbe na poslodavce koji postavljaju pitanja o godina i bračnom statusu kao osnovnom preduslovu za dobijanje posla bez obzira na školsku spremu. Veliki broj žena se žalio što su im poslodavci tražili da se pismeno obavežu da nekoliko narednih godina neće ostajati u drugom stanju.

Centar još uvek nema psihologa, ali ima advokate i dobro saraduje sa Inspekcijom rada i Nacionalnom službom za zapošljavanje. Primarni cilj advokata Centra nije vraćanje na posao, nego sudska isplata svih novčanih naknada koje nisu izmirene, kao i isplata zdravstvenog i socijalnog osiguranja oštećenih žena.

Zlatna kiša iz US Steel-a

Raseljeni sa Kosova u okloni Smedereva žive pod katastrofalnim uslovima. Deca i srčani bolesnici ne mogu da dišu od prašine koju pravi US Steel fabrika.

Raseljeni sa Kosova, koji žive kraj same fabrike, ne znaju kome da se žale na zagađenje, a za to vreme svake večeri im pada, kako kažu, zlatasta prašina. Deca i srčani bolesni ne mogu da dišu, pa se zatvaraju u barake od 16 kvm u kojima žive.

Na desetak kilometara od Smedereva ka Požarevcu nalazi se US STEEL, nekadašnja

smederevska železara Sartid, koja je prodana Amerikancima. Kada naidete obilaznicom oko Smedereva, koja vodi od Beograda, sa brda vide se dva ogromna dimnjaka i mogo objekata iz kojih kulja nekakav dim. US STEEL radi punom parom.

Ova fabrika takoreći je opasana selima... Radinac, Ralja, Vranovo...a najbliže tzv. viso-

vi rođaci kraj US STEEL-a objašnjava jednom rečju- "katastrofa":

-Deca od brata ne mogu da dišu...vodili su decu u bolnicu, dobili su neke sprejeve za astmu...a dete je zdravo. On kad živi u čistoj sredini, kao u Nemačkoj u kojoj zagađenje nije ovakvo, on nema astmu, ne boluje od ničega... došlo je ovde, bio dan-dva, obe noći ne može da dođe do daha, kašlje, kašlje, kašlje, vodi ga od

kim pećima u kojima se topi sirova ruda je izbegličko naselje. Barake u kojima živi oko 1200 raseljenih sa Kosova i Metohije. Samo put deli ogradu US STEEL-a i kućice koje više liče na garaže, gde u prostorijama od po 16 kvadrata žive porodice, mahom sa mnogo dece...Ni noć ni dan ovih ljudi nisu isti kao bilo kog građanina Srbije. Kako kažu, ne mogu da dišu, zemljište i bašte su im upropašćene. Sa neba kao da svakoga dana pada zlatasta kiša, objašnjava nam starac iz Metohije:

-Ima prašina non stop...to je neka pršina koja sipti, kao zlato...nevidljiva...jedino prema suncu se vidi. Bilo na krovu da se penješ, po paradajzu, voću povrću...sve to, ona sajajna, nešto kao...grafit...ja ne znam koja je to prašina... to non stop im...skoro svaki drugi dan... vidi se!

Noću zatvaraju prozore...deca, koja sve češće, kako kažu, oboljevaju od plućnih bolesti, bude se uz gušenja...srčani bolesnici zatvoreni su u svojim barakama u kojima je leti i do 45 stepeni...Kod naših domaćina gost je dečko sa Kosova, koji radi u Nemačkoj. Tamo je sa porodicom. On stanje u kome žive njego-

doktora, daju mu neki sprej protiv astme...a dete je zdravo...to ne dolazi od danas do sutra...to je to zagađenje...to je nenormalno...nek se oni bogate o leđa drugih ljudi, takoreći!

Ogromne probleme imaju i deca iz obližnjeg Radinca, priča nam jedan od školaraca iz ovog izbegličkog kampa. Jedan od primera je, kaže, ekskurziju osmaka na planinu Kopaonik:

-Kaže... samo što su stigli, nije prošlo 5 minuta, bilo im je muka...povraćali...profesori se zabrinuli, čak su hteli da odlože tih deset dana, da se vrate...posle tri dana su navikli...ali povraćali, jedva su čekali da dođu u Radinac... nisu navikli na čist vazduh...to mi priča drug koliko im je bilo muka!

Ovi ljudi, čija deca sve više oboljevaju, ima i slučajeva leukemije, kažu da do sada nijedan predsednik Vlade nije došao da ih poseti, a lokalni političari dolaze samo pred izbore. Nemaju kome da se žale, jer i kada odu u svoju opštinu da se žale- niko ne želi da ih čuje, ni vidi. US STEEL, inače, proizvodi skoro 2 miliona tona čelika godišnje, a ogroman deo opštinskog budžeta puni upravo ovaj gigant.

27. avgust 2007.

Zaključak na osnovu dostupne dokumentacije u vezi sa organizovanim kriminalom u "SRBIJATEKSU"

Tokom svog pedesetogodišnjeg postojanja Srbijateks je predstavljao jednu od elitnih trgovina u okviru tekstilne struke.

Uspešan razvoj i proširenje kapaciteta trajao je sve do početka 1996.godine iako je tokom devedesetih bilo problema, raspad države, sankcije, hiperinflacija, razbijeno tržište. Niko od tadašnjeg rukovodstva nije razmišljao niti predlagao otuđenje objekata. Naprotiv neki objekti su kupljeni ili pripojeni Srbijateksu. Radnici su bili ponosni na preduzeće iako su morali ići na prinudne odmire ili se snalaziti za preživljavanje, jer su plate 1993. bile oko 2DM. Čuvala se imovina, mislili smo na budućnost, ali sačuvana je za organizovane kriminalne grupe i pojedince.

Početakom 1996. na čelo Srbijateksa dolazi Milikić Veselin koji okuplja u svoj tim poslušnike i udvorice sa kojima će lako manipulirati i odrađivati prljave poslove. Tada niko nije obraćao pažnju na izbor kadrova jer se uvek verovalo rukovodstvu a očekivao se brz oporavak Srbijateksa. Potencijali su ogromni, preko 22.000 kvadrata poslovnog prostora. Velikoprodajni objekat od 12.000 kvadrata nekad najmoderniji na Balkanu, Robna kuća na Terazijama od 6.505 kvadrata, 51 maloprodajni objekat od čega 13 u vlasništvu. Na potezu Kalemegdan – Slavija 16 lokala od 40 – 400 kvadrata.

Tokom 1997. Milikić započinje rasprodaju imovine Srbijateksa. Prvi prodati objekat je u Požarevcu od preko 700m². Krajem 1997. upoznaje kontroverznog biznismena Vladimira Bokana sa kojim sklapa štetne ugovore za Srbijateks a korisne za Bokana. Niko od

radnika nije smeo stavljati primedbe na »poslovnu« politiku Milikića i kompanjona iako je na razne načine proterao preko 700 radnika. Kraj 1997. i 1998. godina bili su kobni po Srbijateks i radnike. Sa Bokanom i kompanjonima Milikić sklapa ugovore o osnivanju zajedničkog preduzeća, izvozu bakra?, otkupu lokala (komercijalni zapisi), prodaji lokala (komercijalni zapisi), poslovnoj saradnji, uvozu robe, zastupanju, prenosu lokala, ustupanju lokala, pripajanju lokala. Kao zakoniti zastupnik Bokana sve poslove je nadgledao, kontrolisao i sprovodio advokat Golubović koji je i tvorac i potpisnik svih ugovora i dogovora. Preko «dobro osmišljenih poslova» komercijalnih zapisa Srbijateks ostaje bez 14 elitnih lokala 1.250m², fiktivnog ugovora o izvozu bakra (simulovan privredni posao) 1/5 ili 1290m² Robne kuće, 10-tak lokala prevedenih na zajedničko preduzeće + stara direkcija, nekoliko lokala poslovnog prostora otkazano da bi zakup prešao na Bokanove firme ili ljude. Lokali Duvana Novi Sad kao i 700.000 DM preko Srbijateksa su prešli raznim namirenjima Štampi, Mega Tabaku a neki Futuri plus Caneta Subotića.

Kontinuitet pljačke je nastavljen prodajom preostalog dela objekta u Pirotu od 439,63m² Delta banci Aprila 2000.godine. Promena vlasti 2000. i ubistvo Bokana nisu sprečili dalju pljačku Srbijateksa. Naprotiv, pojavljuje se Bokanov brat Mladen Grujić sa kojim Veselin Milikić i njegovi poslušni saradnici nastavljaju «saradnju» na pljački. Sklapaju se ugovori o zajedničkim ulaganjima u Robnu kuću na Terazijama, protokol o zbrinjavanju radnika, imenovanje komisija i dr. Ugovore potpisuju Srbijateks, Mega Tabak i A+Investment Nassau Bahami 28.11.2001.godine. Priprema za proces privatizacije preostalog dela oko 20% Srbijateksa. Da kriminalci kontrolišu sve dokaz je objavljivanje prospekta 19.04.2002.godine, 30.05.2002 godine sastavlja se zapisnik na osnovu ugovora od 28.11.2001.godine koji između ostalih potpisuje i sadašnji generalni direktor Srbijateksa AD Dragan Radivojević tada direktor Robne kuće. 06.06.2002.godine na osnovu papira u rukopisu izdaju se komercijalni zapisi na 25.000.000. uz hipoteku na

Robnu kuću i prodavnicu Džentlmen. Deli se plen na 40% Cecin deo 1,2 mil €, 25%, i 35%, ne zna se kome. Vlada Grabež dobija 0,6% verovatno za uslugu. «Po sklopljenom poslu» nastaje rasturanje vrlo kvalitetne opreme i inventara sa tri sprata Robne kuće i rasprodaje se. Umanjuje se vrednost zbog privatizacije.

Početkom 2001. godine grupa radnika podnosi krivičnu prijavu protiv Milikića i ostalih učesnika. Tužilaštvo aktivira krivičnu prijavu sredinom 2002. što zaustavlja Milikića i kompanjone u organizovanom kriminalu. Radi se o organizovanom kriminalu, jer na osnovu dokumentacije koju posedujemo vidi se da kompletno rukovodstvo Srbijateksa na čelu sa Veselinom Milikićem sa strane Srbijateksa i Mladen Grujić (sada poslanik Nove Srbije), advokat Zoran Golubović do skora i član UO Srbijateksa i drugi iz Štampa Komerca, Mega Tabaka, Duvana Novi Sad, Lili(Gorica), su se organizovali u kriminalnu grupu radi organizovane pljačke državne i naše imovine. U predmetu dostavljenom Okružnom javnom

tužilaštvu navedeno je da se radi o imovini velike vrednosti, koja se može utvrditi samo na osnovu temeljne istrage što već rade nadležni državni organi na osnovu dostavljene dokumentacije. Ogroman je kriminal.

Pljačka je nastavljena preko raznih poslova, zaduženja, kredita, blanko menica, isporuka robe po naduvanim cenama koja se ne može legalno prodavati zbog deklaracija a i sumnjivog porekla, kozmetike i čokolade kojima je istekao rok upotrebe, komisione prodaje kozmetike u objektima a dogovorno neplaćanje što je prouzrokovalo enormno zaduženje tako da je račun Srbijateksa blokiran posle aukcije verovatno fiktivnim zaduženjem sa 130 miliona i nestankom tri lokala.

Danas posle "uspešno" okončane privatizacije stanje imovine Srbijateksa izgleda ovako po izvodu iz materijala za godišnju skupštinu Srbijateks AD održanu 25.06.2007. godine koju je većinski vlasnik održao sam sa sobom i usvojio završni račun za 2006.godinu. Robna kuća 5.315m², Kikinda 134m², Žarkovo 73,26m², Džentlmen 36,87m², Mirijevo 70,55 m², Merino 129,01m².

Nedostaju Kolor 125m², Sinteks 67,87m², Požega 162m², 54 radnika i 2,3 miliona dolara + kamata od 8% što ako se prevedu na ukupan kapital Srbijateksa iznosi – 65%. Vrednost pojedinačne akcije je smanjena sa 200 dinara na ispod 70 dinara dokaz je da se pljačka nastavlja i posle svojinske transformacije. Novi većinski vlasnik je izabrao stari menadžment da mu odradi još prljavih poslova, otpusti sve radnike i likvidira manjinske akcionare iz konkurencije u kapitalu jer su već svedeni na 3,85% po odlukama nezakonito sazvanih i održanih skupština kao i odluka nelegalnog Upravnog odbora o prihvatanju duga većinskog vlasnika od 1,9 miliona dolara uz kamatu od 8%. Dug na dan 31.12.2006. iznosi 2.234.283,82 dolara.

Mere koje su preduzimane od grupe radnika 2001-2004 a zatim zvanično registrovanog Udruženja radnika i akcionara daju rezultate. Državni organi pritisnuti činjenicama moraju da poštuju zakone. Neke presude su donesene u našu korist a očekujemo i ostale. Prikupljena dokumentacija o organizovanoj pljački Srbijateksa ne ostavlja mogućnost nadležnim državnim organima da odustanu od krivičnog gonjenja i osude učesnika organizovane pljačke.

Ukazivanje na činjenice

Na osnovu dostupne dokumentacije, ugovora, otpremnica, zapisnika, izjava, presuda, rešenja, sudskih poravnanja, koji se odnose na „uspešnu poslovnu saradnju“ Milikića i kompanjona iz Mega Tabak, Štampe, Lili, Duvana, Delta banke, A+Investment i ostalih u periodu 2001 – 2006. konstatujemo da je kriminal vrlo organizovan i podržan od moćnika i nekih državnih institucija. Da bi se te „silne“ uglavnom fantomske firme obezbedile u budućem procesu privatizacije, „davale su i šakom i kapom Milikiću robu, kredite, novčane pozajmice“. Kad se to sve sabere ispada da je Srbijateks dobro prošao. Ugovor o zajedničkom investiranju u Robnu kuću Srbijateks sa Mega Tabak i A+Investment sklopljen 28.11.2001.godine, zapisnik i njihov dogovor od 06.06.2002. godine zabeležen u rukopisu, krediti od Delta banke uz garanciju Mega Tabaka, isporuke robe sumnjivog porekla koja se nije mogla legalno prodavati već preko nelegalnog sindikata, isporuka robe kojoj je istekao rok, ugovori o poslovnoj saradnji i zajedničkoj prodaji robe su prouzrokovali enormno zaduženje Srbijateksa sa hipotekama na imovinu i izdavanje menica kao pokriće. Cilj je bio da se unapred odredi kupac kapitala Srbijateksa a to je Mladen Grujić. Sama aukcija održana 25.05.2005. godine na kojoj su učesnici samo oni iz „poznatih firmi“ govori da je prevara dobro orga-

nizovana. Po okončanju aukcije izlaze menice i hipoteke na videlo. Hrabrost sadašnjeg generalnog direktora da radniku koji je bio zadužen da prima robu za Srbijateks kaže „pa i onako će ovo sve biti njihovo“ govori da je sve unapred organizovano. Sadašnji „većinski vlasnik“ Srbijateksa je pozajmio Srbijateksu 1,9 miliona dolara da bi se međusobno namirile menice i hipoteke uz kamatu od 8%. Uz pomoć Agencije za privatizaciju, kojoj smo na sve ovo ukazali u prethodnih nekoliko godina a i na sam dan aukcije, kupac kapitala Srbijateksa preprodaje ugovor, videćemo kome i koga će „prevariti“.

Preko Trgovinskog suda vodimo sporove protiv većinskog vlasnika gde je nekoliko presuda doneseno u našu korist, čak i poništenje nelegalno sazvane i održane Osnivačke Skupštine Srbijateks AD. Pošto su uložili žalbu na presudu u kojoj su samo činjenice o kršenju Zakona o privrednim društvima, a uzeli su neku advokatsku kancelariju sa 24 advokata da ih zastupa na VTS po žalbi, čudi nas da

žure sa preprodajom ugovora. Verovatno da protiv činjenica ne pomažu veze a i ne isplati se korumpirati. Uskoro ćemo saznati istinu o pravom kupcu. Naš kapital se koristi kao garancija za kupovinu i drugih preduzeća mimo odluka Skupštine AD i naše volje kao vlasnika kapitala. Dali smo im na toj prvoj Skupštini u pisanoj formi predlog da razgovaramo o nekih 6-7 tema što nisu prihvatili. Sad se vidi da je to samo njihov problem. Lakše je bilo razgovarati i dogovoriti se nego se suditi. Nismo mi Milikić pa da ne izlazimo na sud. Na svako suđenje dođe više desetina nas. Nisu možda očekivali ovoliku upornost i doslednost i pored njihovih pretnji i podmetanja. Toliko moćan i organizovan kriminal sa milijardama evra protiv nas ogoljenih, bez sredstava a u velikom je izgledu da poredimo graniči se sa nemogućim.

Udruženje radnika i akcionara
S R B I J A T E K S
20.07.2007.god.

izdavač: Freedom Fight

www.freedomfight.net

pismo@freedomfight.net

063/83.83.882

Forum “Glas obespravljenih”

<http://freedomfight.net/forum>

Z magazin izlazi četiri puta godišnje.
Letnji broj - 1. juna. Jesenji broj - 1. septembra, Zimski broj - 1. decembra,
Prolećni broj - 1. marta

